

срѣщнѣхъ нѣгдѣ, приструвахъ се, че не го виждатъ. Такъвъ е свѣтътъ: имашъ — добъръ си, нѣмашъ — сбогомъ съ всички.

Нераздѣленъ другарь на нещастния Петра бѣше само неговото куче. То съ него дѣлѣше и богатство и сиромашия. Когато Петръ бѣше богатъ, то бѣше съ него; пъкъ и послѣ когато бѣше сиромашъ, то бѣше пакъ съ него. То както бѣше, другарь на радость му, тъй бѣше другарь и на съдбитѣ му. Името му бѣше Хекторъ.

Хекторъ бѣше много красиво куче. Високо, черно, хубаво. Ушитѣ му дълги, муцуната къса, влакната къдрави. Той бѣше силенъ и юнакъ. Той помагаше на господаря си, като носѣше покупки отъ чершията. Той бѣше толкова привързанъ о него, щото бѣше готовъ на всичко.

Днитѣ минавахъ. Петръ гладуваше. Съ него заедно и Хекторъ. И двамата слабѣхъ и линѣхъ. Петръ седи и се мисли какво ще прави, ако сиромашията се продължи. Хекторъ се свилъ подъ краката му, лежи и мълчи. Къдѣто отиде Петръ, и той тамо, какво ще прави, самотията е грозна....

— Бѣдно куче! понѣкога си казваше Петръ. И тебе ти било писано да теглишъ съ мене заедно! . .

Хекторъ наистина теглѣше; но той никога не се показваше неблагоприятъ. Всѣкога бѣше съ господаря си и всѣкога готовъ да го слуша. Той бѣше другарь тъкмо както трѣбва. Радваше се съ него, пакъ и теглѣше съ него. Истинското другарство такъво е. Не е другарь оня, който ти се показва такъвъ, само когато си богатъ. Другарството се познава, когато се намиранъ въ нужда. Който се старае да улекчи твоята нужда, той ѣ истински другарь. Хекторъ бѣше именно такъвъ. Той бѣше доволенъ отъ сиромашията, както бѣше доволенъ отъ богатството.

— Какво да се прави? . . . питаше самъ себе Петръ и се чудѣше. Не може ли баремъ кучето да се отърве отъ тая сиромашия? . . .